

geschoven en dat dit in den papieren zak was gevallen, zonder dat hij het gemerkt had. Dit was ook moeders meening. Als die man had geweten, dat het gouden tientje in den zak lag, dan zou hij de banketletter, den zak en het geldstuk niet aan Truitje gegeven hebben. 't Was wel vreemd, dat hij die banketletter weggaf en zoo bedremmeld was, maar de man had misschien veel haast. 't Kon ook zijn, dat hij zich niet al te wel gevoelde. Maar hoe het zij, vreemd was het toch. En wat het goud tientje betrof, moeder was van oordeel, dat zij het niet mocht houden.

„'t Is nu te laat,” zeide zij tot Truitje, „en de menschen in den winkel hebben het nog te druk, maar morgen vroeg moet je naar den winkel op de Groote markt gaan, het goud tientje aan een der winkeljuffrouwen geven en zeggen op welke wijze het in ons bezit is gekomen.”

Truitje maakte geen tegenbedenkingen. Den volgenden morgen wikkelde zij het goud tientje in een papier, begaf zich naar den winkel van den koekbakker en deelde daar

alles mede, wat moeder haar opgedragen had te zeggen. En nu kwam het uit. De juffrouw, die verzuimd had het goudstuk in de lade te bergen, had reeds overal rondgesnuffeld, daar zij bij het natellen van het ingekomen geld het tientje had gemist. Zij herinnerde zich heel goed den man met zijn lange jas en de vele zakken. Die man was haar wel bekend als een zonderling. Hij was niet wel bij het hoofd en zeer zenuwachtig. Waarschijnlijk had hij bij vergissing het goud tientje in den zak met de banketletter gestreken. Een dief was hij niet. Hij behoefde ook dit geld niet weg te nemen, daar hij een rijk man was, die gaarne aan armen menschen wel deed.

De winkeljuffrouw press echter Truitje voor hare eerlijkheid, gaf haar een gulden ten geschenke en nog een grooten zak vol met speculaas en allerlei lekkers.

Niemand blijder dan Truitje!

En voor Bart was er veer gelegenheid tot smullen. Hij wenschte dat het altijd St. Nicolaas was.

DE JAPANSCH E POP.

Ik heb een vreemde pop gekregen
Van oome Jan;

Hij bracht ze voor een dag of negen
Meê uit Japan.

Maar o die pop! 'k Zag van mijn leven
Nooit een zoo raar!
Haar hoofd is heelmaal glad gewreven
En zonder haar.

Haar oogen houdt ze half maar open,
Zijn zwart als roet;
En 't lijkt of ze altijd — 'k wil 't niet hopen —
Een dutje doet.

Zij wil niet wandl'en en niet springen,
Kan ook niet staan;
En kijkt, als ik begin te zingen,
Mij slapend aan.

Ook heeft ze, 't is om vante schrikken —
Zoo'n breeden nond!

En lippen, o 't zijn zulke likken!
Meer plat dan ond.

Zij heeft twee lange hangnde ooren,
Net als een bi;
En is van achteren en vom
Zoo houterig.

Zij wil van geen manierenweten,
Wat ik ook do;
En houdt gewoonlijk bij 't eten
Haar lippen to

Beleefdheid schijnt ze niete kennen,
Geeft nooit eerzoen;
Ik vrees dat zij zich niet al wennen
Aan goed fatsen.

Broër Piet nam, toen hij haar wou groeten,
Zijn petjen af;
Maar zij bleef stijf staan op haar voeten,
Zei boef noch baf.

Ik gaf haar gist'ren harde klappen,
Die stoute meid!
Zij wou niet van mijn tulband happen
Uit koppigheid.

Nooit wil zij aardig met mij spelen!
't Geeft mij verdriet.
Heusch, zij begint mij te vervelen,
Ik houd haar niet.

Ik denk haar ook terug te geven
Aan oome Jan;
Hij gaat toch met een week of zeven
Weer naar Japan.

NATHAN LEYSER EN ZIJN KLEINZoon.

Gij hebt Nathan Leyser toch wel gekend, of althans van hem gehoord? Mij dunkt, alle menschen in ons stadje weten wie Nathan Leyser is, en velen groeten hem, als hij langs de straat gaat. Hij is dan ook zeer kenbaar aan zijn langen dikken baard, waarin nog geen enkel grijs haartje zit; aan zijne vriendelijke oogen en den glimlach, die bijna altijd zijne wangen plooit, en vooral aan zijn donker groene jas, die, zomer of winter, tot aan zijn hielen afhangt.

Zoolang mij heugt heeft Nathan Leyser in het hoekhuis gewoond van de Grootte markt, een tamelijk groot huis, dat hij van zijn ouders geërfd had. De meeste kamers van dit huis stonden en staan nog vol ouderwetse kisten en kasten, tafels en stoelen, klokken, chiffonnières, bureaux en ander huisraad, en alle hoeken, kisten en kasten zijn belegd of bezet met voorwerpen van waarde: rijk versierde kandelaren, pendules, kostbare lampen, antieke glazen, flesschen en kruiken; en in de kasten vele zijden japonnen en uniformen met goud en galon geborduurd. Men zegt ook, dat Nathan Leyser nog een bijzondere kast heeft; geheel van ijzer, en dat die kast vol zit met goud en zilver en gereed geld. Dat Nathan er goed inzit, weten ook sommige heeren in de stad, die geld noodig hebben en dit tegen matigen interest van hem komen leenen. Alle dagen, als hij tehuis is, kunnen zij tegen goede waarborgen, geld van hem ter leen krijgen, maar niet op Vrijdagavond, wanneer de Sabbat is aangebroken en Nathan bij het

licht eener groote lamp met vier armen, zijn gebed opzendt tot den God zijner vaderen: Abraham, Izaäk en Jakob. Ook Zaterdag is Nathan voor niemand te spreken, die komt om geld te leenen of wat te verhandelen. Maar Zaterdag avonds dan kan men bij hem terecht; dan is de Sabbat voorbij.

De menschen roemen Nathan Leyser zeer. Zij noemen hem den braven jood van het hoekhuis, en zoover men nagaan kan, waren zijn ouders ook brave joden geweest, die door een eerlijken handel, door vlijt en spaarzaamheid van God gezegend waren. Velen bejammeren het wel, dat Nathan geen Christen is. Zij zouden het zoo gaarne gezien en uit zijn mond gehoord hebben, dat hij openlijk den Messias als zijn Heiland en Zaligmaker had beleden, en menigeen heeft het reeds beproefd hem daartoe te bewegen, maar dan had Nathan, met een glimlach op de wangen en op zijne gewone vragende manier van spreken, steeds geantwoord: »En zou ik den Messias belijden? Woont Hij niet in mijn hart? En verwacht ik Hem niet te Jeruzalem? Zal de Messias komen? Ben ik er dan niet bij? Vind ik Hem niet in mijn heilige boeken? Wat kan ik nog meer verlangen?»

Verder kon men het met hem niet brengen. Hij bleef er bij, dat de Messias te Jeruzalem zou komen en dat hij, 't zij hij nog leefde of na zijn dood, Hem daar zou zien.

Trouw bezoekt hij Vrijdagavonds, Zaterdag en op de joodsche feestdagen de Synagoge. Dan kan men hem het hoekhuis zien uitko-